

Opdat de duisternis wijkt, 8, George Cutting

8. Als ik mij maar gelukkig kon voelen!

Dan zou ik nl. zeker weten dat mijn zonden vergeven zijn...

Er is misschien geen moeilijkheid zo veel voorkomend als deze. Je hoort Christenen vaak spreken over de blijdschap die zij eens hebben gekend, namelijk toen zij wisten dat hun zonden vergeven zijn; en ik ben bang dat wat zij zeggen soms misleidend voor anderen kan zijn. Want de luisteraar gaat natuurlijk denken dat deze gelovigen door die geweldige blijdschap de zekerheid kregen dat hun zonden vergeven waren.

In het voorbeeld dat wij in het vorige hoofdstuk (vraag 7) noemden, zou de schuldige toch niet beweren dat hij zeker wist dat zijn schuld betaald is omdat hij zich gelukkig voelde? Zou hij niet - precies andersom - zeggen dat hij gelukkig was omdat hij wist dat zijn schuld betaald was? Zou hij bovendien niet opmerken dat de waarde van de bankbiljetten die voor zijn schuld betaald waren niet verminderde of op en neer ging met zijn gevoelens van blijdschap op de éne en de andere dag?! Zijn gevoelens zouden niet de minste invloed hebben op de bankbiljetten die zijn schuld vereffend hadden!

Zou het niet een grote dwaasheid zijn als een buurman van deze persoon zou opmerken dat hij ook overtuigd zou zijn dat zijn schuld voldaan was zodra hij zou ervaren dat hij zich net zo gelukkig voelde als zijn buurman? Dat zou inderdaad dwaas zijn.

Maar hoeveel mensen maken niet precies dezelfde fout? Men begint met die fout helemaal aan het verkeerde eind. U moet niet bij uzelf maar bij God beginnen. De Schuldeiser moet volkomen bevredigd zijn vóór de schuldige tot rust komt. Er is trouwens niet alleen rechtvaardig voldaan, hoewel zonder dat geen vaste vrede mogelijk is. Want achter de 'afrekening' op Golgotha vinden wij de ontferming en liefde van God. Het verlangen dat onze zonden uitgewist zouden worden ontstond niet bij ons, maar bij God. Het werk op het kruis was ook niet het middel waardoor Gods hart voor ons gewonnen moest worden. Het was de volmaakte uitdrukking van wat in Gods hart was.

Het is *door de genade van God dat Christus voor allen de dood smaakte* (Hebr. 2:9). De Vader heeft de Zoon gezonden. Hij wist dat niets verzoening voor de zonde kon bewerken dan alleen het kostbare bloed van Christus. *Het is het bloed dat voor de ziel verzoening zal doen*. Vele jaren daarvoor had God verklaard: 'Ik heb het u op het altaar gegeven' (Lev. 17 : 11).

In de volheid van de tijd is dat bloed gestort, en bij de verklaring dat het 'reinigt van alle zonden' voegt de Geest de aankondiging dat door Hem allen die geloven *van alles* gerechtvaardigd zijn (Hand. 13 : 38,39).

Wat is het een geruststelling dat wij mogen rusten op Gods gedachten en niet op die van ons. Als Hij, Die als enige het hopeloze van mijn toestand volkomen doorzag, mij zegt dat Hij door het bloed van Christus in alles *naar Zijn wil* heeft voorzien, buig ik mij neer en geloof ik Hem. Als Hij mij zegt wat

het bloed van Christus bewerkt, aanvaard ik dat dankbaar. Als Hij mij zegt wat Hij vindt van allen die in dat bloed geloven, geloof ik Hem. *Ik geloof het omdat God het zegt en niet omdat ik het voel.*

Kort gezegd: ik geloof

1. wat Gods gedachten zijn over mijn nood.
2. wat Gods gedachten zijn over het bloed van Hem die Hij met het oog op mijn nood gegeven heeft.
3. wat Gods gedachten zijn over allen die Zijn getuigenis over Zijn Zoon aannemen.

Als u het eerste en het tweede gelooft, bent u gerechtvaardigd van alles. Als u het derde gelooft bezit u zekerheid.

Hoe zou ik ooit gelukkig kunnen zijn voordat ik weet dat ik van alles gerechtvaardigd ben? En hoe kan ik dat weten dan alleen op grond van de allerhoogste autoriteit? En waar is een hogere autoriteit dan *dat God het mij zegt?* Waar is hier nu plaats voor een gelukkig gevoel? Vóórdat God het mij zegt en ik het zeker weet of nadat God het heeft gezegd? Ik kan toch pas een gelukkig gevoel hebben wanneer ik het zeker weet. Het is **niet zeker weten omdat ik gelukkig ben**, maar *gelukkig zijn omdat ik het zeker weet.*

Hetzelfde gezaghebbende Woord zegt ons nog meer zegen toe. God verklaart dat mensen die Hij gerechtvaardigd heeft, ook door Hem verheerlijkt zijn (Rom. 8 : 30). Door het geloof is al hier op aarde de rechtvaardiging een zekerheid; door de rechtvaardiging is in de eeuwigheid de verheerlijking een zekerheid. Beide dingen weet ik en geloof ik op gezag van *God Zelf*.

Enige tijd geleden zag ik langs de spoorlijn een ijzeren reclameplaat liggen die van een muur daarboven gevallen was. Ik merkte op dat de muur zwaar bepleisterd was. De plaat was in die pleisterlaag vastgezet. Regen en vorst hadden de pleisterlaag laten afbrokkelen tot zij naar beneden viel. De plaat viel natuurlijk mee naar beneden. Als die ijzeren plaat in de steen bevestigd was geweest zou hij er nooit afgevallen zijn, wat er ook met die pleisterlaag gebeurde.

Is dat geen goed beeld voor ons? U kunt uw zekerheid wel gronden op uw gelukkige gevoelens van vandaag, maar als zij morgen verdwenen zijn, is ook uw zekerheid weg. Wilt u vaste vrede en daardoor blijdschap hebben, dan moet u die gefundeerd hebben op wat onbeweeglijk is. En dat is Gods Woord. 'Voor eeuwig, o Heere, houdt Uw Woord stand in de hemelen' (Ps. 119 : 89). 'Het Woord van onze God houdt eeuwig stand' (Jes. 40 : 8). David zei: 'Ik klem mij vast aan Uw getuigenissen' (Ps. 119 : 31). En als u hetzelfde doet zult u de verzekering van Gods kant hebben. U zult dan hier op aarde en in de eeuwigheid niet beschaamd uitkomen.

George Cutting

'Opdat de duisternis wijkt' is als boek verkrijgbaar bij www.uhwdw.nl.